

Lieve familie en vrienden,

Een van de eerste opmerkingen die Vera maakte nadat ze weer een beetje bijgekomen was van de zware operatie die het begin inluidde van de afgelopen 12 maanden, was: "Papa, ik wil geen verhaal worden!". Ze zei dit naar aanleiding van de vele facebook reacties op haar ziekte van relatief onbekende mensen, die nu het contact weer wilden aanhalen. Dit was een opmerking die bleef hangen bij mij omdat Vera altijd dol was op verhalen, fantasierijke verhalen bij voorkeur. Vera beschouwde haar leven nu als iets dat niet in een verhaal terecht mocht komen. Misschien nam ze daarmee wel afstand van alle verhalen waarmee ik haar vroeger bij het naar bed gaan in slaap had proberen te brengen, op het volgens haar veel te vroege tijdstip van zeven uur, kwart over zeven, half acht, enzovoort. Het werden vaak lange zittingen met zich steeds verder uitbreidende verhaallijnen waarin de exotische en beeldschone prinses Pakaluwistika (met wie ze zich graag identificeerde) die eenzaam in het kasteel van haar vader op een bijna onbereikbare plek in een enorm woud woonde, iedere keer weer het kwaad en allerlei tegenslagen overwon en haar eenzaamheid uiteindelijk als sneeuw voor de zon zag verdwijnen toen zij een prins van een kasteel honderden kilometers verderop na veel dramatische avonturen voor zich gewonnen had. Niet zelden lag ik zelf eerder te slapen dan Vera en moest zij tot haar grote plezier aan mij vertellen waar ik gebleven was.

Maar nu was ze duidelijk niet in een fantasie verhaal terechtgekomen, maar zoals zij het noemde, "in de slechtste film ooit". De kans op een smachtende bevrijder was weliswaar nog aanwezig maar zeker niet gegarandeerd. Bovendien heeft elk verhaal behalve een begin en een midden ook nog een einde, en dat was natuurlijk ook niet de bedoeling. Er kon geen einde zijn en dus ook geen verhaal. Om met Vera te spreken, die van jongs af aan zeer stellig was en het woord twijfel niet kende: "Geen einde, geen verhaal. Punt uit!".

Vera's stelligheid en haar verbod op een verhaal brengt mij bij een aantal andere eigenschappen die belangrijk zouden worden in haar leven. Ik som er een aantal op, en er zullen er nog veel aan toe te voegen zijn: humor (met daarbij behorende klaterende lach en klinkende stem), trouw met een groot hart, avontuur (zéér te preferen boven degelijkheid!), onstuimigheid, een enorm vermogen om te genieten van familie en vrienden, eigenwijsheid, gulheid, en tot slot haar in mijn ogen grootste talent: ze was als geen ander in staat om haar leven vorm en inhoud te geven. Dat deze laatste gave uiteindelijk op zo'n korte termijn in haar leven zó een onverwachte en indrukwekkende rol zou gaan spelen konden we geen van allen vermoeden.

Ik wil nu graag de woorden zeggen die, zoals Vera wenst, zonder einde blijven.

Ik wil aan iedereen vertellen dat jij, Vera, de dapperste persoon bent die ik heb gekend, dat je recordhouder 'hoi' en 'dag' zeggen op één dag bent, dat je het consequentste en liefste baasje van jouw oogappel Kes bent, dat jij de favoriete oppas van heel veel kinderen bent, dat jij het grootste gat in de hand hebt van ons allen, dat jij sneller en vaker appt dan wie dan ook en dat je dat bovendien doet op de meest onverwachte tijden en momenten, dat jij de enige van ons bent met echte zeebenen, dat jij de meeste wegwerpfoto's van iedereen hebt gemaakt, dat jij de stralendste ogen hebt van ons allen, de langste wimpers, het mooiste haar, dat jij het beste rommel kan maken, de meeste spullen hebt, dat jij het hardst met de deuren kan slaan als je boos bent, dat jij de meest eigenwijze en de helderste van ons bent, kraakhelder, dat jij van ons de enige bent die vliegen kan, dat jij veel beter in afscheid nemen bent dan ik, en dat jij de mooiste onzichtbaarheidscape draagt van ons allemaal.

Lieve lieve Vera, tot ziens!